

vedtaget med 99 stemmer for, ingen imod, medens de 8 just nævnte stater undlod at stemme.

Den 25. november 1966 blev resolutionen (res. 2158) vedtaget i *plenarforsamlingen* med 104 stemmer imod 0, medens 6 lande afstod (USA, Storbritannien, Japan, Argentina, Belgien og New Zealand).

2. udvalgs beretning: A/6518.

Befolkningstilvækst og økonomisk udvikling.

(Dagsordenens punkt 46).

Drøftelserne af ovennævnte spørgsmål fik et uventet stillfærdigt forløb, når det betænkes, at behandlingen af dette dagsordenspunkt gav anledning til en stormfuld debat på 17. samling, og at drøftelserne på 20. samling måtte udskydes på grund af emnets kontroversielle karakter. Imidlertid synes der at være indtrådt en afgørende ændring i holdningen til befolkningsspørgsmålet i den senere tid, hvilket bl. a. skyldes, at de sidste års knaphed på fødemidler har accentueret den katastrofale betydning af en fødselspromille på 30-40 i mange af udviklingslandene. Personiltvæksten i verden andrager nu 180.000 personer pr. dag. Mange nye lande har set deres udviklingsplaner sigtende på en forøgelse af realindkomsten i deres samfund frustreret, idet stigningen i nationalindkomsten dårligt har kunnet holde trit med befolkningstilvæksten og således var ganske utilstrækkelig til samtidig at lægge grund til disse landes industrialisering.

Forud for behandlingen i udvalget gik langvarige forhandlinger mellem repræsentanter for modstanderne i spørgsmålet, særligt katolske lande som Spanien, Italien, Østrig, Irland og Chile, og forslagsstillerne af det påtænkte resolutionsudkast. Blandt de 22 forslagsstillere var som tidligere Danmark, Finland, Norge og Sverige, men under 21. samling også USA og Storbritannien fra vestligt hold. Blandt udviklingslandene var de mest fremtrædende sponsorer Indien, Pakistan, UAR, Nigeria, Ghana og Jugoslavien. Endelig blev Ecuador og El Salvador medforslagsstillere som de første repræsentanter for overvejende katolske lande. Der førtes oprindeligt mellem

forslagsstillerne drøftelser om, hvorvidt et resolutionsudkast overhovedet burde fremlægges, idet man frygtede, at eventuel forkastelse af resolutionsudkastet ville kunne blokere det ret omfattende arbejde, der allerede udføres af FN's økonomiske og sociale departement på grundlag af befolkningskommissionens og ECOSOC's beslutninger. På grundlag af disse overvejelser besluttede forslagsstillerne at anlægge en forsigtig linie og at optage underhåndshandlinger med de nævnte katolske lande, hvilket resulterede i en kompromistekst, som Vatikanets tilstedeværende repræsentant ikke havde indvendinger imod.

Ifølge resolutionsforslaget *opfordrer* Generalforsamlingen ECOSOC, befolkningskommissionen, FN's regionale økonomiske kommissioner m. fl. til nøje at gennemgå materialet fra verdensbefolkningsskonferencen i Beograd i efteråret 1965, *bemærker* med tilfredshed WHO's beslutning om at inkludere visse sundhedsstudier i relation til den menneskelige forplantning i WHO's arbejdsprogram og efter anmodning at yde bistand i befolkningsspørgsmål samt UNESCO's beslutning om at stimulere visse studier vedrørende relationerne mellem uddannelse og befolkningen, *anmoder* generalsekretæren om at gennemføre et arbejdsprogram vedrørende uddannelse, forskning, information og ydelse af rådgivende bistand på befolkningsområdet, *at* fortsætte konsultationer med særorganisationerne for at sikre, at FN's arbejde i befolkningsspørgsmål samordnes effektivt og *at* fremlægge forslag for kommissionen vedrørende arbejdet på befolkningsområdet for en 2-årig samt en 5-årig periode. Endelig *anmoder* ECOSOC, befolkningskommissionen, de regionale økonomiske kommissioner samt særorganisationerne om efter anmodning at bistå ved opbygning af nationale og regionale faciliteter vedrørende uddannelse, forskning, information samt rådgivende virksomhed i befolkningsspørgsmål under hensyntagen til befolkningsproblemernes varierende karakter i de enkelte lande og regioner.

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget i *udvalget*; i forbindelse hermed fremhævede Chile, at resolutionen klart gav udtryk for, at det var de enkelte regeringer selv, der bestemte deres befolkningspolitik og herunder tog stilling til spørgsmålet om even-